

Preek te lezen bij Lucas 5, vers 1-11

Beste mensen, lieve medeparochianen,

Vandaag wil ik mijn preek anders beginnen dan gebruikelijk. Ik heb deze keer, net zoals Jan Joosten dat altijd doet, een voorwerp meegenomen: mijn koptelefoon. Mensen die mij een beetje kennen, weten dat ik regelmatig mijn koptelefoon draag: tijdens het fietsen tussen thuis en werk en ook altijd wanneer ik ga sporten. Ik vind het heerlijk om naar muziek of naar een podcast te luisteren en ik zie dan dat andere mensen op de fiets of in de sportschool dit ook doen. Maar twee mensen maakten dat ik daar vragen bij begon te stellen: sluit ik me niet te veel af van anderen door zo vaak mijn koptelefoon op te hebben?

Bij de eerste persoon sprak ik over mijn verlangen om dichterbij mijn werk te wonen. Dat zou me veel tijd sparen en misschien kan ik dan nog meer betrokken raken bij de wijk. Maar ik begon ook te aarzelen: wat nou als ik dan overal waar ik kom mensen tegenkom? Kan ik me dan nog voldoende afzonderen? Ik merkte dat ik begon te piekeren. Hierop zei de beste man: 'Wouter, waar maak je je druk om? Wil je niet juist mensen leren kennen? Kun je niet openstaan voor wat er op je pad komt'.

Deze laatste vraag hoorde ik ook bij iemand anders. Ze was een vast rondje aan het wandelen in de wijk met haar oortjes in. Ze had een lange werkdag en keek ernaar uit om rustig haar podcast te luisteren. Maar toen ze net begon te luisteren kwam er een man naar haar toe die aan haar vroeg 'hoe heet die bloem?'. Haar eerste reactie was: 'moet dit nou? Kan die man niet zien dat ik oortjes in heb? Nu ben ik even vrij'. Maar ze deed ze haar oortjes af en de man bleef vragen: 'weet je hoe die bloem heet? Weet je hoe die bloem heet?'. En op een gegeven moment zegt hij: 'want ik merk dat ik steeds meer begin te vergeten, zoveel dingen waar ik van houd!'. Toen ze op dat moment zich openstelde voor deze man, die op haar pad kwam, ontstond er iets: een verbinding. En nu iedere keer dat ze haar vaste rondje loopt, denkt ze aan die meneer en vraagt ze zich af hoe het met hem gaat.

In de lezing van vandaag horen we hoe de leerlingen van Jezus net als ik en de vrouw die ik net noemde een duidelijk plan hebben: we doen het zoals we het gewend zijn, zoals we het al zo lang gedaan hebben en zoals we het bij anderen zien. Vergelijk het met de vissers. Zij gooiden altijd in de nacht hun netten uit zodat de vissen de netten niet kunnen zien. Dit hadden ze zo gezien bij anderen en zo werd het voor hen een gewoonte waar ze niet meer over na hoefden te denken. En zo het geschiedde: ze stappende de boot in en gooiden het net uit... En er komt niets. Keer op keer gooiden ze de netten. En ze merken dat ze met iedere keer dat ze de netten gooiden, ze steeds onrustiger en

ongeduldiger worden. En dan is de avond voorbij. Daar gaat de kans. Maar dan komt er iemand op hun pad die wat ze doen in vraag stelt. Jezus roept hen op om op klaarlichte dag te netten in het water te gooien. Hoe reageren ze daarop? We hebben gehoord wat er gebeurde: wanneer de leerlingen zich niet vasthouden aan hun eigen weg, maar luisteren naar Jezus, schieten hun netten zo vol met vis dat de boten bijna zinken. En Petrus is vol verwondering. In de ontmoeting met Jezus is hij niet meer de persoon die alles zeker weet maar voelt hij zich ineens ontzettend klein. Hij wordt bewogen door wie er op zijn pad komt.

Beste mensen, lieve medeparochianen, kunnen wij net zoals Petrus en de andere leerlingen leren om open te staan voor wie er op ons pad komt? Kunnen we af en toe onze oude gebruiken loslaten? Onze schermen uitzetten en aandacht hebben voor wat er om ons heen gebeurt: waar onze naasten, de mensen in onze omgeving, mee zitten. Kunnen we ons verbinden met de wereld om ons heen en loskomen van de resultaten die we moeten bereiken?

En kunnen we ook bij de ander binnenkomen?

Lieve medeparochianen: laten we openstaan. Openstaan om los te komen van onszelf en met de ander mee te lopen. Laten we openstaan voor de verwondering. Laten we luisteren naar Gods stem in Jezus... die ons oproept 'het eens anders te doen'. Het is dan dat er een nieuwe wereld voor ons kan open gaan